

Омеръ ага Шахпендіа.
Отъ що идатъ приближуватъ.
Ка ги позна гюль Дафина,
Чудо стое, та съ чуде,
Дека она да съ скріе.
Съ покачи н' едно дърво
Н' едно дърво дафиново,
Нель съ затскри во дърво-то,
Не можеха да ъ видатъ.
Довървеха, извървеха,
Найнапоконъ ке помине
Ке помине сеизче-то.
Нели оно загледало,
Тотай веле на вашъ ага:
„Барай, варай Омеръ ага!
Що нещо ъ въ това дърво?
Даль ъ пиле, малко пиле
Малко пиле соколово!“
Какъ си дочу Омеръ ага,

Свърти конь-о кай дърво-то;
Не ъ било мало пиле,
Ток' ъ била малка Стана.
Та ъ веле и говоре:
„Дафино, моя Дафино!
Свали ми съ отъ дърво-то,
Не те личе за каурка,
Ток' те личе за кѣджна.“
Та съ свали гюль Дафина,
Та га фати за рѣка-та,
И префѣрли га на конь-отъ,
На конь-отъ му по затъ него,
Да га носе въ махала-та,
Та га чини башъ кадѣна.
Па не га узе за него,
Ток' ъ остави низъ село-то
'Лѣпъ да пита да съ 'рани,
'Си-те да съ шега бѣтъ.

177.

Мавро-Яни.

Изникнало едно дърво
Едно дърво дафиново
Колку вишно, толку лично;
Корен-отъ му по 'сѣ земя,
Гранки-те му слано море,
Вършен-отъ му въ сино небе,
На вършен-отъ ми си има
Вишни сарай варакліи,
Покрива му гивгирліа
Скала-та му бѣлъ карагрошъ,
Пармадзи-те ялдезліи.
Тамо седе Мавро-яни
Мавро-яни Букреш-беи
Съ негова-та пѣрва любовъ
Пѣрва любовъ Ангелина,
Съ балдаза му Магделина;

Піатъ, ядатъ, аинкъ чинатъ.
Застанало едно пиле,
Застанало на сарай-отъ,
Дури пее, дур' зборуве
Имъ зборуве, имъ кажуве:
„Мавро-яни Букреш-беи!
Арно піешъ, арно ядишъ,
Емъ си арно аинкъ чинишъ,
Е' да станишъ да погледнишъ,
Какъ ъ лист-отъ на гора-та,
Такъ ъ войска по полища.“
Тогай веле Мавро-яни:
„Ей балдаза Магделино!
Стани, стани да разгледашъ
Горе долу по пѣтища!“
Магделина го послуша,